

## Katten med støvler paa.

(Fransk eventyr.)

Det var engang en møller som hadde tre sønner; men da han døde, var det ikke andet efter ham end møllen, et æsel og en kat. Skiftet var snart gjort; der trængtes hverken fut eller skriver til den ting, og hadde de hat med det at gjøre, saa hadde de vel tat det meste av arven for sin del. Den ældste av sønnene fik møllen, den næst ældste æslet, og den yngste fik katten. Han som hadde faat katten var rent utrøstelig. „Brødrene mine kan nok klare sig,“ sa han, bare de holder sammen; „men hvorledes skal det gaa mig? Naar jeg har ætt op katten, og gjort mig et par votter av skindet, saa blir det ikke andet for mig end sult-ihjel.“

Katten hørte dette, men lot som ingenting. Han gik bort til sin herre og mester, saa alvorlig paa ham og sa: „Hør nu, du har ikke noget at syte for. Bare la mig faa en pose og et par gode støvler, som jeg kan gaa i krat og klunger med, saa skal du nok faa se at du ikke er saa ilde faren som du tænker.“ Gutten brydde sig nu ikke stort om det katten sa; men han hadde tit lagt merke til hvor rask den var til at fange rotter og mus, saa han syntes ikke

han kunde la rent være at ænse det heller, og derfor lot han katten faa posen og støvlene, som den hadde bedt om. Katten drog paa sig støvlene noksaa karslig, slængte posen paa ryggen og la modig i vei. Han gik straks bort i en utmark, hvor han visste det var fuldt av harer, stoppet tistler og klid i posen, og la sig ned som han var død. Han ventet paa at en ung letsindig hare skulde komme og krype ind i posen for at godgjøre sig med det som var i den. Han hadde heller ikke ligget længe, før det gik som han hadde tænkt. En ung hare kom og kröp ind i posen. Katten skyndte sig at drage baandene til og gjorde det av med haren uten naade.

Saa gik han bent op paa slottet og bad om at faa kongen i tale. Da han blev ført frem for kongen, bukket han sig dypt for ham. „Herre konge!“ sa han, „jeg skulde hilse saa meget fra markgreven av Carabas\*) — det var møllerens søn han gav dette navnet —, „og bede om kongen ikke vilde forsmåa en hare som han har sendt mig med.“ — „Hils markgreven og sig ham saa mange tak!“ sa kongen.

En anden dag gik katten ind i en aker med posen sin; han lot den være vid-aapen, og aller bedst det var, hadde han fanget to akerhøns. Dem tok han ogsaa, likesom haren, og gik op til kongen med. Kongen sa tak og lot ham faa drikk penger. Saaledes holdt katten paa i to tre maaneder; ret som det var, kom han til kongen med vildt fra markgreven, som han sa.

En dag hadde han faat at vite at kongen skulde

---

\*) Læs Carabá

ut og kjøre langs elven sammen med datteren, som var den vakreste prinsesse i hele verden. Da gik katten bort til sin herre møllersønnen. „Vil du nu lyde mit raad,“ sa han, „saa er din lykke gjort. Du skal bare gaa ned og bade dig i elven, der som jeg siger til, og resten skal du la mig sørge for.“ Markgreven av Carabas gjorde, som katten hadde sagt, endda han ikke visste hvad det skulde være godt for. Just som han var gåat ut i vandet, kom kongen kjørende. „Hjælp! hjælp!“ skreg katten, alt det han orket, „markgreven av Carabas holder paa at drukne!“

Kongen stak hodet ut av vognvinduet og kjendte straks igjen katten som hadde været hos ham med saa meget vildt. Straks lot han kjøresvenden stanse og gav livvakten paabud om at den endelig maatte berge markgreven av Carabas. Mens de holdt paa at drage markgreven op av elven, gik katten frem til kongen og fortalte at nogen tyver hadde været paafærde og stjaalet klærne fra markgreven, mens han var ute i vandet. Men han hadde selv tat klærne og gjemt dem vel under en stor sten. Da kongen hørte at markgreven hadde mistet klærne sine, sendte han straks et par av hofffolkene avsted for at hente en av hans egne fineste klædninger. Da markgreven fik den paa sig, var han saa fin og vakker, saa baade kongen likte ham godt, og prinsessen blev rent forelsket i ham med det samme. Og da markgreven sendte hende et par blyge, men brændende øiekast, blev hun rent hjertegrepet av kjærlighet. Kongen spurte straks om ikke herr markgreven vilde være saa god at stige op i vognen og kjøre sammen med dem et stykke. Da katten saa det gik som han hadde gjort regning



paa, sprang han i forveien. Først kom han til nogen folk som holdt paa at skjære en aker. „Hør nu,“ sa katten til dem, „snart kommer kongen kjørende, og naar han spør hvem som eier akeren, saa maa dere svare at det er markgreven av Carabas. Siger dere ikke det, saa blir det laget hakkekjøt av dere alle sammen.“

Da kongen kom, spurte han hvem som eide akeren, og folkene svarte alle som én, at det var markgreven av Carabas; for de turde ikke andet, efter det katten hadde sagt. „Det er en vakker eiendom du har,“ sa kongen til markgreven.

Imens kom katten, som var rendt i forveien, til nogen andre folk som holdt paa at høste en aker. „Hør nu,“ sa katten, „snart kommer kongen kjørende, og spør han saa hvem som eier kornet her, saa skal dere sige det er markgreven av Carabas. Det raar jeg dere til; for ellers blir det laget hakkekjøt av dere alle sammen.“

Da kongen kom, spurte han hvem som eide alt kornet, og folkene svarte det var markgreven av Carabas; de turde ikke andet, kan en vite, efter det katten hadde sagt. „Det er svært hvor meget vakkert jordegods du har,“ sa kongen til markgreven. Og hvor de kom frem, saa hadde katten været ute i forveien og faat folkene til at svare paa samme maaten, saa kongen blev fuld av forundring over al markgrevens rigdom.

Tilslidst kom katten til et stort, gildt slot; den som eide det var en menneskeæter; men det var den rikeste av alle menneskeætere; for alle de akre og al den herlighet som kongen hadde set paa færd, hørte til

hans slot alt sammen. Da katten fik høre hvad herren paa slottet var for en kar, og alt det han var god til at gjøre, saa gik han bent op til ham og fik han i tale. Han hadde ikke kunnet gaa utenom en saa stor mands dør, sa han, uten at hilse paa ham, og da menneskeæteren hørte det, blev han saa blid som det er mulig for en menneskeæter, og bad ham sætte sig ned og hvile sig en stund.

„Det er da vel ikke mulig, som jeg har hørt folk sige.“ sa katten, „at du kan skifte ham og gjøre dig til hvad slags dyr du vil, om det saa er til en løve eller en elefant?“ — Nu skal du bare se,“ sa menneskeæteren, „nu gjør jeg mig om til en løve.“ Med det samme saa katten en løve staa bent fremme for sig, og da blev han ræd og fôr op i takrenden; men det var ikke saa let gjort, for han hadde jo støvler paa, og da er det ikke saa greit at klyve paa takene. Men da katten saa at menneskeæteren var blit sig selv igjen, kom han atter ned, og fortalte hvor ræd han hadde været. „Det er nu forresten vel nok,“ sa han, „at du kan gjøre dig om til et stort dyr; du er jo selv saa stor og svær; men kan du gjøre dig om til et ørende litet dyr, som en rotte eller en mus? Det synes jeg maa være rent umulig.“ Menneskeæteren vilde gjerne vise hvad han var god til, og saa skiftet han ham paany, og blev til en ørende liten mus som fôr omkring paa gulvet. „Nu er du min!“ sa katten, og slog kloen i musen og aat den op i en jafs.

I det samme kom kongen kjørende ind paa slotspladsen; for der hadde han sagt til kjøresvenden at han hadde lyst til at stige av. Da katten hørte vogn-

ramlen, sprang han ned og bukket for kongen. „Velkommen, herre konge,“ sa han, „til markgreven av Carabas's slot!“ — „Er slottet ogsaa dit, herr markgreve?“ sa kongen. „Det ser prægtig ut; der maa vi se os om inden dørs.“

Markgreven gav haanden til prinsessen, kongen gik fore opover trapperne, og saa kom de ind i en stor sal; her stod et bord, opdækket med de kosteligste retter; for menneskeæteren hadde netop gjort færdig til et gilde for sine gode venner. Kongen var blit rent indtat i markgreven, som eide et saa herlig slot og saa meget jordegods, og aller mest glad i ham var prinsessen, og da kongen hadde drukket fem seks glas, spurte han markgreven om han ikke vilde ha datteren hans til kone. Jo, det hadde markgreven ikke noget imot, og samme dag holdt han bryllup med prinsessen.

Katten kom til stor hæder og ære, og gik siden aldrig mer paa musejagt, uten en gang imellem for moro skyld.

---